

[Hans Nielsen.]

ikke gøre. Der er en god Portion, man kommer til at lade staa. Nu har altsaa den højtærede Finansminister i eet Aar trykket Udgifterne 32,8 Millioner ned, i en Tid, hvor det er saare vanskeligt at presse Udgifterne ned, i en Tid, hvor der, naar det kommer til Stykket, ydes Modstand fra alle Partier her i Salen mod at faa Udgifterne ned. Ikke mindst fra Venstres Side. Jeg erindrer om de Forhandlinger, der blev ført om Nedsættelserne af Bevillingerne til Dyrskuerne og til Privatseminarierne o. s. v. Venstre vilde ikke bøje sig, Ministeren skulde op med Bevillingerne igen. Saadan er det; naar det ikke passer Venstre at faa Udgifterne ned, rejser de Modstand.

Derfor skal man ikke tro paa Talen om, at den nuværende Regering fører en finansiel Politik, der skulde indeholde store Farer for Staten. Tværtimod føler jeg mig ganske sikker. Under den nuværende Finansministers Ledelse kan Befolkningen være ganske overbevist om, at Udgifterne vil blive trykket saa stærkt ned, som det er muligt og forsvarligt.

Vi har altsaa trykket Udgifterne ned med 32,8 Mill. Kr., uden at der er nogen berettiget Interesse, der er blevet krænkede derved. Der er ikke sket Overfald, grove Overfald, paa nogen enkelt Samfundsklasse eller Borger her i Landet. Der har ikke været stor Staahej i Anledning af, at vi har trykket Udgifterne ned med disse ca. 32,8 Mill. Kr., saaledes som der var, dengang Ministeriet Madsen-Mygdal trykkede Udgifterne ned med et halvt Hundrede Mill. Kr., saa vidt jeg erindrer i et enkelt Aar. Den Gang gik de paa Jagt, tog Pengene hos Invaliderne, de syge, de gamle og de arbejdsløse og hos Tjenestemændene; det var et rent Røvertogt, der fandt Sted rundt omkring hos de daarligst stillede Samfundsborgere for at skaffe disse 50 Mill. Kr. til Veje. Jeg stiller ganske roligt den højtærede Finansministers Resultat for det sidste Aar op overfor det, Venstre præsterede ved den Lejlighed. Og jeg føler mig ganske overbevist om, at langt den største Del af Befolkningen i dette Land vil være paa det rene med, at den nuværende højtærede Finansminister har været en meget mere hensynsfuld og heldigere Mand i Nedsættelsen, end det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal var det, den Gang han havde Magten.

Om selve den politiske Situation skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger til Venstre og et Par Bemærkninger til de Konservative.

Der er jo den Mærkelighed ved denne Rigsdagssamling, at Venstre systematisk,

saa at sige fra Rigsdagens Begyndelse, har strejket, har nedlagt Arbejdet, har ikke været med herinde, til Trods for at det ikke at ville arbejde, det at være arbejdssky er noget, som er en Vederstyggelighed for Venstre. Man har lige fra Begyndelsen af ikke villet være med, og det er saa meget mærkeligere, som den ene Halvpart af det vigtige Lovgivningsarbejde, der har fundet Sted, vedrører Venstres egne nærmeste — Standsfæller, kan man sige: Landboerne. To Parter var i Nød her i Landet: de arbejdsløse Arbejdere i Byerne og de kriserammede Landmænd. Fra Regeringens Side blev der før Rigsdagssamlingen Begyndelse tilbudt en Forhandling om at komme begge disse to Parter til Hjælp. Jeg skal nu ikke genopfriske her, hvad der skete ved den Lejlighed. Jeg skal blot nævne, at der skete det mærkelige, at Venstre meldte sig fra, ikke vilde medvirke. Det er og bliver en Mærkelighed. Det er i alle Tilfælde for mig ganske uforstaaeligt, at dette Parti, som hidtil har pydet sig med at være Landbrugets særlige Talsmand, ikke vilde medarbejde ved Gennemførelsen af Kriselovgivningen. At det ikke vilde være med til at gennemføre Hjælpen til de arbejdsløse, kan man jo forstaa ud fra Partiets hele politiske Tankegang; men at man heller ikke vil være med til at hjælpe Landmændene, er uforstaaeligt, det er og vil fremdeles blive en Gaade, hvilke Kræfter der har drevet Venstre til at indtage denne Holdning. Der opnaaedes et Forlig mellem Regeringen og det konservative Parti, et Forlig, som jeg tror har været af den allerstørste Betydning i den Vinter, der er forløbet, baade for de arbejdsløse og for de kriserammede Landmænd. Naturligvis, hvis man har den Opfattelse, at det er ganske umuligt at redde Landbruget paa den Basis, hvorpaa det nu arbejder, kan den Stilling, Venstre indtager ved at sige: vi vil ingenting gøre, maaske være rigtig. For det er faktisk det, de siger. De har fremsat nogle Lovforslag, men da ingen sluttede sig til dem, lod de dem igen falde, og derefter satte man sig hen med korslagte Arme og saa paa, at andre arbejdede.

Men er det virkelig Venstres Opfattelse, at Landbruget ikke kan reddes ud af den nuværende Situation, men at der maa ske en stor Katastrofe? En Gang imellem fristes man til at tro det, naar man sætter sig hen og tænker over Venstres mærkelige Stilling. Der er nogle, der hvisker og siger: Vi forstaaer egentlig godt, at Venstre indtager dette Standpunkt, thi Halvdelen af Landmændene er ikke nødlidende, tvært-